

Gül kokulu yemyeşil bir sokakta bir kız çocuğu yaşıyordu. Mevsimlerden ilkbaharı, renklerden mavini severdi. En büyük hayali bir patates kızartması ormanı gezmekti. Kitap okumaktan, çıkartma koleksiyonunu düzenlemekten, çiçekler dikmekten ve salıncağa sallanmaktan çok hoşlanırdı. Büyüdüğünde ünlü bir doktor olmayı istiyordu. Her hafta sonunu ipe çekti. Okulu sevmediğinden değil hafta sonlarını ipe çekmesi. Hafta sonları bütün gün oyun oynayabilirdi. Ayrıca hobilerine zaman ayırabilirdi. ~~Am~~ Bir de benimle buluşup hafta içinden daha uzun süre oyun oynayabilirdi. Bu sebeplerle hafta sonlarını çok sevdi. Ailesine gelince; babası: bir genetik mübendisi, annesi ise bir tasarımcıydı. Adına bakılırsa sopetlere çimeler daldırup ^{tasarım} diye bir rafa koymak ona garip geliyordu. Bir de ablası vardı. Ablasıyla oyun oynamayı sevdi. Ama ablası genelde ders çalışır veya resim çizerdi. Durum böyle olunca o da kendi kendine yapabileceği şeyler bulmuştu. Bualtları şekillere benzetmek gibi. O gün sıradan bir cuma günüydü. Sonunda haftasonu gelmişti Eve gelir gelmez ödevlerini bitirdi. Çünkü yarın onunla buluşup oyun oynayacaktık. Tahmin edeceğimiz üzere en yakın arkadaş, bendim. Benim en yakın arkadaşım ise oldu. Ertesi gün klasik oyun merhumükte oyuna başladık. Oyun oynandıktan sıkılınca bahçeye çıktık. Ancak garip bir şey oldu. Salıncağa oturduğumuz anda biri içine çekti. Nereye gittik diye soracaksınız. Şekerler diyarına! Nasıl müthiş bir yandı öyle. İkimizde bayılmıştık. Zaten çikolata dere-leriyle, pamuk şeker ağaçlarıyla, karamelli çörekten kapılmış fezzetli evleriyle barika bir yerdi burası. Tabii biz burayı seyrederken müthiş bir macera yapacağımızı tahmin etmemiştik. Derken sokakta kimsenin olmaması dikkatimizi çekti. Biraz ileride bir kız çocuğu vardı. Bir çizgi film kahramanına benziyordu. Adını sorduk.

-Adın nedir?

-Benim adım Mavi. (Mavi saçlarıyla bu isim ona çok uyuyordu.)

-Ben Aslı. Bu da en yakın arkadaşım Iğın.

-Merhaba kızlar. Nereden geldiniz?

-Biz çok çok uzaktan geldik, Mavi.

-Neden etrafta hiç insan yok?

İşte bu soruyu Aslı'nın sormasıyla korkunç gerçeği öğrendik. Şekerler diyarına can veren kristal cadılar tarafından çalınmıştı. Veee kristal çok yakında yerime konmazsa büyük, çok büyük bir felakete bura -söylemek istemiyorum- ama ülke haritadan silinecekti. Aslı da ben de çok korkmuşuk. Çünkü bu bir daha buraya gelemeceğimiz ve yeni arkadaşımız Mavi'nin ilkesiz kalması demekti. Aslı'yla Mavi'ye yardım etmeye karar verdik.

Ancak Cadılar Ülkesi'nin nerede olduğunu bilmiyorduk. Mavi bize hemen bir harita getirdi. Cadılar Ülkesi Şekerler Diyarıyla Patates Kızartması Ormanının ar- rasında şekli -dikkatli bakınca- yarasaya benzeyen bir ilkekti. Aslı sonunda haya- li gerçek olduğu için çok mutluydu. Haritayı ve pusulayı yanımızda alarak yola koyulduk. Yol uzadıkça uzuyordu. Ama Mavi kendinden oldukça emin görünüyordu. Uzak- ta sarı sabağumsa şeyler göründü. Mis gibi kokular her yeri sardı. Mavi:

-Hayır, olamaz! Pusulamız bozuldu. Ne yapacağız şimdi diye bağırdı.

Tüm bu olumsuzluğa rağmen Aslı çok sevinmişti. Çünkü hayalleri gerçek ola- yordu. Hemen patates kızartması ormanına koştu. Aslı belki durumu umursamıyordu ama ben umursuyordum. Zamanımız giderek daralıyordu. Zamanında yetişebileceğimize emin değildim.

-Aslı dur. Önemli sebeplerden dolayı şuan patates kızartması ormanına dalaamayız dedim.

-İlgün ne gibi önemli sebepler olabilir ki? dedi.

-Birincisi Aslı patatesler zehirli olabilir, ikincisi ise zamanımız giderek azalıyor.

Aslı zehirli olabilir yorumu üzerine durakladı. Ancak Mavi:

-Hayır Aslı yiyebilirsin. Zehirli değil. dedi.

-Ama Mavi zaman kaybediyoruz. dedim.

-İlgün, Bence kristal bir koca dakika daha bekleyebilir dedi.

-Offf zaten pusulamız bozuldu, zaman da giderek daralıyor, başuma çabalamaya- lım. Başaramayacağız işte. Hem zaten niye biz uğruşuyoruz? Mavi ve ülkesi bu sorunla ilgilenir. Ben burada kalıp patates yiyeceğim! Nökte. Dedim. Aslı'nın patatesi ısırmasıyla uykuya dalması bir oldu.

-Hayırır! Olamaz! Mavi ne yaptın sen? Mavi patatesler zehirsizdi? dedim.

-Şey ben zehirsizdi diye biliyordum. dedi.

-Ne istedin Aslı'dan. Hiç, hiç yalan söyleme, zehirli olduğunu biliyordun

-Hayır hayır inan ki biliyordum.

-Biliyordun Mavi. Yalan söyleyemezsin. Bu durumdan bir an önce kurtulmalıyız. Söyle ne yapacağız?

Mavi omuz silkti. Ardından şöyle dedi:

-Bakıne biliyorsam bile söylemeyeceğim. Zaten söylesem bana ne gibi bir yararı olarak ki?

-Söylenecek zorundasın Mavi. Çünkü bu durumun saqlusa sensin. Ne yapacağız?

-Gerçekten ne yapmamız gerekiyor bilmiyorum.

-Sonucuna ve daha da önemlisi nasıl çözüleceğini bilmediğin bir problem yaratmamalıydın. Aslında hiç problem yaratmamalıydın da.

-Peki o halde yola çıkıyoruz.

Ama önümüze bir dere çıkmıştı. Hemen oracıkta gördüğümüz bir sala bindik. Sala bindiğimiz ilk birkaç dakika gayet güzeldi. Ancak sonra hava bozdu. Ben korkmaya başlamıştım. Aslı zaten kendinde değildi. Mavi'ye ise güvenemezdim. Ortada kalmıştım. Tam ben böyle düşünürken fışfış... Salıncık alabora olmuştu. Ayrıca karaya çarpmıştık. Tek iyi yönü ise bu durumun patates kırtması ormandan epey uzaklaştığımızı gösteriyordu. Ben salın kırılan parçalarıyla karaya çıkmıştım. Mavi'de aynı yapıyı yapmıştı. Ama Aslı ortalıkta yoktu. Birden Aslı'nın yardım isteyen sesini duydum. Nehrin sibirli suya onu kendine getirmişti. Çok çok seviniyordum. Ama sevinmeye vaktim yoktu. Çünkü Aslı giderek suya batıyordu. Sonunda Aslı'yı sudan çıkarabilmeyi başardık. Aslı ne olduğunu soruyordu ki ufakta cadıların arabası görüldü.

- Hadi bu fırsat kaçırmayın, arabanın peşinden gidelim dedim.

Hemen takibe başladık. Ama kısa süre sonra yakalandık. Cadılar bize

-Hey siz ikiniz, üstünüzde yeni çıkan büyülerini denemek için çok uygunsunuz dediler. Birkaç saniye içinde cadı arabasındaydık. Ama Mavi'yi görememişlerdi.

-Mavi'yi neden göremediler ki Aslı?

-Belki de Mavi'yi göremiyorlardır.

-O zaman ben de sizinle gideyim. Sizi koydukları yeri öğrendikten sonra size mavi bir şeyler getiririm dedi Mavi.

-Olar dedik Aslı ve Ben Cadılar:

-Konuşup durmayın diyerek "sustur onları" büyüsü yaptı. Artık istemek de konuşamazdık.

Cadılarla uzun bir yolduktan sonra cadılar sarayına vardık.

Cadılar bizi pek de hoş olmayan bir yere götürdüler. Bir hapishaneye. Her tarafta fareler vardı. Etraf pek de hoş kokmuyordu. Bir an önce buradan çıkmak istiyordum. Ama ne gelen vardı ne giden. Açık sesleri de duyulmaya başlamıştı. Ama Mavi'nin de sesi duyuluyordu. İçeriye iki tane Mavi hırka attı. Sonra da ne olacağını izlemeye başladı. Hırkaları giymek için birkaç

Sarıgemiz vardı. Cadı kapıya ulaştığı anda hırtayı üstüne giymeyi başardım. Cadı önce şaşırdı, sonra kızdı, bizi aradı, en sonunda alarmı geçti. Bir üst makam köpürmüştü. Cadı saraydan kovulmuştu. Oun böyle bir duruma düşmesi -ben de bizim yüzümüzden beri ve arkadaşlarımızı üzümüştü. Mavi:
-Neyse artık işimizi halledelim bir buket çiçek alıp özür dileriz dedi.

Tabii biz bu arada cadı hünerden çıkarırken peşinden gitmiştik. Mavi gıgındığımız için bizi göremiyordu. Zamanımız daralıyordu. Aslı:

-Hayır olamaz! Bir saatte az vaktimiz var. Yatışmayacağız. Vazgeçelim artık. Başura gideceğiz diye sızlanmaya başladı.

-Hayır Aslı. Başaracağız. Bu kadar emek harcadıktan sonra vazgeçemeyiz dedim.

-Ha gayret Aslı. Ülkemin ve benim geleceğim şuan sizin elinizde, vazgeçemezsiniz, vazmeyin. Lütfen dedi Mavi.

-Aslı Lütfen. yüzdük yüzdük kuyruğuna geldik dedim.

Aslı Mavi'nin sözleri karşısında bir an ne diyeceğini bilmezdi. Sonra "peki siz kazandınız. Size yardım edeceğim" dedi. Çok sevinmiştik. Ama sevinmeye vakt yoktu.

-Kristal nerede saklanıyor olabilir ki? diye sordum.

Bu arada Mavi istemeyerek de olsa saraydan kovulduğumuz cadının uçan süpürgesini getirdi. Süpürgeyle uğraşmaya başladı. Aslı:

-Mavi uçan süpürgeye binmeyi düşünmüyorsun herhalde dedi.

-Tam da öyle düşünüyorum. Atlayın bayanlar bir tar gezisine çıkıyoruz dedi.

Hiraz edecek zaman kalmadan kendimi uçan süpürgeye buldum. Harp de en öndeydim. Baş döndürücü bir yükseklikteydik. Ben henüz süpürgeye alışamadan Mavi:

-Başınızı eğin bayanlar dedi.

Eğer başımızı eğmeseydik dev bir arizeye çarparcaktık. Ben bu şokun etkisini atlattıktan sonra önümüze çıkan her şey çarparak, etrafı mahvederek ve geçtiğimiz hiçbir yerde sağlam bir esya bırakmayarak ilerledik. Saray'ı geçseydiniz nerelardan geçtiğimizi yıkıntılar sayesinde rahatlıkla anlayabilirdiniz. Cadılar da şaşırmış görünüyorlardı. Böyle bir şey hiç görmemişlerdi.

Biz böyle keyifli (!) bir yolculuk yaparken cadılar alarmı geçtiler. Bu arada - biz bilmiyorduk- ama süpürge'nin sarjı bitmeye başlamıştı. Süpürge'nin sarjının tamamen bitmesiyle bir duvara çarptık. Çarpmanın etkisiyle biraz başımız dövdü. Ama hemen harekete geçtik. Çünkü kristalin korunduğu odaya çarpmıştık. Ama kapıda bir basar görülüyordu. Odayın kapısının kraliçe cadının yüzüğüyle açılabilirdiğini öğrendik. Kraliçenin odasını ararken tesadüfen sarayın haritasını bulduk. Böylece kraliçenin odasına gittik. İçeri girmemiz biraz zor oldu. Çünkü ne gelen vardı ne giden. Gelen gidenle içeriye girmemizin alakası şuydu: Birisi içeri girerken biz de odaya girecektik. Çünkü kapıyı açamıyorduk. Sonunda bir cadı içeriye girdi tabii biz de peşinden. Ancak ne yazık ki yüzük kraliçenin parmağında idi. Kraliçenin parmağından yüzüğü çekip alamazdık. Bu durumda bizi mutlaka hisseder ve göster her şeyi büyüsü yapardı. Sonunda bir çözüm bulduk. Suan biz görünmezdik. Dokunulmazla tuttuğumuz şeyler de görünmez oluyordu. Hemen bir otta bulduk. Otaga biraz yağ damlattık. Böylece yüzük kraliçenin parmağından çıkıp otagamızın çengelize takılacaktı. Biz de yüzüğü alıp kapıyı açtık. Plan başarıyla ilerliyordu. O da ne! Kraliçe tahtından kalkacak gibi görünüyordu. Sonra yüreğimize su serpen bir olay gerçekleşti. Kraliçe işini kendi halletmek yerine yardımcısını çağırdı. Böylelikle yüzük çengelle takılıp elimize geldi. Hemen kristal odasına geldik. Çabucak kapıyı açıp kristali aldık. Kristalin takip editmesini sağlayan çip'i çıkardık. Bu seferki yolumuz daha kısa sürdü. Çünkü uçan süpürgeyle yola çıkmıştık. İlk derejimizden sonra süpürgeyi daha rahat kullanıyorduk. Zaman daralıyordu. Çok hızlı olmalıydık. Şekerler diğerine ilk geldiğimizde çikolata dereeleri akıyordu. Pamuk şeker ağaçları, karemselli çörekten lezzetli erleri ve şekerden patikaları vardı. Ama şimdi dereeleri karesinin çöküşünü büyük bir üzüntüyle izliyorduk. Aslıyla ben de çok üzül-müştük. İlk geldiğimizde ne kadar güzelse şimdi tam tersiydi.

-Çok üzülüyorsunuz, anlıyorum. Ben de üzülüyorum ama zamanımız daralıyor dedim. Kristalin olması gereken odaya vardığımızda bizi kötü bir sürpriz bekliyordu. Cadılar kapıyı kilitlemişlerdi. Yaptıklarındaki amaç kristal çalınsa bile tekrar yerine takılamamasıydı. Tüm balk kristalin gelmesiyle çok sevini-mişti. Ama kapının kilidi onları hayal kırıklığına uğratmıştı. Aralarından birisi gamımıza yaklaştı. Kraliçenin yüzüğünün kapıyı açabileceğini söyledi.

Bu gerçekten harika bir haberdir. Çünkü zamanımız daraldığı için güzüğü yerine kaymamıştık. Biz kapıyı açmaya çalışırken bir sarsıntı başladı. Geç kalmıştık. Mavi ağlamaya başladı. Ben de sonunda pes etmiştim. Ama Aslı pes etmedi. Kapıyı açtı ve kristali takmak için bizi çağırdı. Kristal takılır takılmaz her yeri yoğun bir ışık kapladı. Sekerler Diyarı eski haline geri döndü. Işıkla beraber bir mucize gerçekleşti. Işık yüzükle birleşip tüm cadıların birer iyilik perisine dönüşmesini sağladı. Meğersom yıllar önce kraliçe cadı, korkunç bir büyüyle tüm iyilik perilerini korkunç cadılara dönüştürmüştü. Ama şimdi hepsi tekrar bir iyilik perisiydi. Onları duyan kraliçe cadı bu olaganüstü diyanı terk etti. Cadılar ülkesi artık Cennet Perileri ülkesi olmuştur. Sekerler Diyarı kurtulmuş, her şey eski haline dönmüştü. Zehirli patates kreartmaları ise zehirsiz oluverdiler. Mavi' de benzer ve Aslı' dan özür diledi. Hep önümüze zorluk çıkartmıştı. Ama bu durum bizi zorluklara karşı daha da güçlendirmişti. Asıl amacı ise kahraman gibi kendisi görünmekmiş. Ama yaptığının yanlış olduğunu anladı ve bir daha hiç kimseye böyle bir şey yapmayacağına dair söz verdi. Önemli olan da bu zaten. Biz de tekrar salınacağımıza binip kendi dünyamıza geldik. Veeee ben uykudan uyandım. Aslında hepsi bir rüyaymış. Aslıyı hikayenin başından beri size bir insan gibi anlattım. Ama aslında Aslı benim küçük, şirin oyuncak bebeğim. Ailesi ve okulu da oyuncak.